

8 februarie – 14 februarie

Din groapa leilor în prezența îngerilor

Textul de memorat: „Atunci, căpeteniile și dregătorii au căutat să afle ceva asupra lui Daniel, ca să-l pârască în ce privea treburile împărăției. Dar n-au putut să găsească nimic, niciun lucru vrednic de muștrare, pentru că el era credincios și nu se găsea nici o greșeală la el și niciun lucru rău.” (Daniel 6:4)

După ce Medo-Persia a cucerit Babilonul, Darius Medul a recunoscut înțelepciunea lui Daniel și l-a invitat să facă parte din noua guvernare. Profetul îmbătrânit excela în modul de a se achita de îndatoririle lui publice, iar noul împărat l-a numit căpetenie în guvernarea medo-persană.

Totuși, în desfășurarea evenimentelor, Daniel s-a confruntat cu invidia celorlalți demnitari. Dar, înainte ca relatarea să ia sfârșit, putem vedea că el a rămas credincios, nu doar îndatoririlor pământești în împărăția medo-perșilor, ci, mai important, l-a rămas credincios Dumnezeului său. Putem fi siguri că faptul că l-a fost credincios lui Dumnezeu a avut un impact direct asupra credințioșiei lui în toate celelalte aspecte ale vieții.

Experiența lui Daniel cu persecuția este o prefigurare a experienței poporului lui Dumnezeu din timpul sfârșitului. Nu ni se spune că poporul lui Dumnezeu va fi scutit de încercări și suferință, dar primim asigurarea că, în conflictul cu răul, în cele din urmă binele va triumfa și Dumnezeu își va salva poporul.

Duminică, 9 februarie – Suflete invidioase

Chiar în ceruri, într-un mediu perfect, Lucifer a simțit invidie față de Hristos. „Lucifer era invidios și gelos pe Domnul Isus Hristos. Totuși, atunci când toți îngerii s-au plecat înaintea lui Isus ca să-l recunoască supremația, înalta autoritate și dreptul de a conduce, Lucifer s-a plecat împreună cu ei, dar inima îi era plină de invidie și ură.” - Ellen G. White, *Istoria mântuirii*, p. 14. Invidia este un simțământ atât de periculos, încât, în Cele Zece Porunci, pe lângă interzicerea crimei și a furtului, există o poruncă și împotriva poftelor (vezi Exodul 20:17).

1. Ce rol joacă invidia în următoarele relatări biblice? Daniel 6:1-5; Geneza 37:11; 1 Samuel 18:6-9

Capacitățile de administrator ale lui Daniel l-au impresionat pe împărat, dar au stârnit invidia altor căpetenii. De aceea, au conspirat să scape de el, acuzându-l de corupție. Dar, oricât au căutat, nu au găsit niciun cusur în modul de administrare al lui Daniel. „Dar n-au putut să găsească nimic, niciun lucru vrednic de muștrare, pentru că el era credincios și nu se găsea nicio greșeală la el și niciun lucru rău” (Daniel 6:4). Termenul aramaic tradus prin „credincios” mai poate fi tradus și prin „demn de încredere”.

Daniel era fără vină; căpeteniile și dregătorii nu au putut aduce nicio acuzație împotriva lui. Totuși observaseră cât de credincioșii era Daniel Dumnezeului său și cât de ascultător de Legea lui Dumnezeu. Curând și-au dat seama că, pentru a-l „încondeia” cumva, ar fi trebuit să creeze o situație în care Daniel să fie obligat să aleagă între a asculta de Legea lui Dumnezeu sau a se supune legii imperiului. Din câte știau despre Daniel, dregătorii au fost pe deplin convinși că, în condițiile potrivite, el va pune Legea lui Dumnezeu mai presus de cea a imperiului. Ce mărturie a credințioșiei lui Daniel!

Ce lupte ai dus tu cu invidia și cum te-ai raportat la aceste probleme? De ce este invidia un defect spiritual atât de vătămător, chiar mortal?

Luni, 10 februarie – Complotul împotriva lui Daniel

2. Ce gândire stătea în spatele decretului dat de Darius? Cum arată el lipsa de profunzime a împăratului? Daniel 6:6-9

Darius poate părea lipsit de judecată promulgând un decret pe care în curând ar vrea să îl retragă. El a căzut în capcana întinsă de dregători, care au fost suficient de iscușiți ca să se folosească de circumstanțele politice din noua împărăție. Darius a centralizat guvernarea și a numit o sută douăzeci de dregători pentru ca administrația să fie mai eficientă. Totuși o astfel de acțiune implica și anumite riscuri pe termen lung. Un guvernator cu influență putea cu ușurință să stârnească o răscoală și să dezbină împărăția. Tocmai de aceea, o lege care să îi oblige pe toți să se plece doar înaintea împăratului timp de treizeci de zile părea o strategie bună de a stimula loialitatea față de împărat și, astfel, de a preveni orice fel de răzvrătire. Dar dregătorii l-au păcălit pe împărat, spunându-i că o astfel de propunere are susținerea tuturor guvernatorilor, căpeteniilor, dregătorilor, sfetnicilor și sfătuitoarelor - un neadevăr evident, deoarece Daniel nu era inclus. Mai mult, ideea de a fi tratat ca un dumnezeu probabil că i-a părut atrăgătoare împăratului.

Nu există nicio dovadă că împărății persani ar fi pretins vreodată să aibă statut divin. Mai degrabă decretul ar fi putut avea scopul de a-l face pe împărat singurul reprezentant al zeilor timp de treizeci de zile; cu alte cuvinte, rugăciunile trebuiau prezentate prin el înaintea zeilor. Din nefericire, împăratul nu a cercetat motivele din spatele propunerii. Astfel, el nu și-a dat seama că legea care se presupunea că ar dori să împiedice orice conspirație era ea însăși o conspirație pentru a-l ataca pe Daniel.

Două aspecte ale acestei legi merită atenția noastră. În primul rând, dacă nu respectai porunca, pedeapsa era să fii aruncat în groapa cu lei. Deoarece acest fel de pedeapsă nu mai este atestată niciunde, probabil că a fost o sugestie *ad-hoc* a vrăjmașilor lui Daniel. Monarhii din Orientul Apropiat din vechime puneau lei în cuști pentru a-i elibera în anumite ocazii pentru vânatoare. Așa că nu duceau lipsă de lei care să sfășie pe oricine ar fi îndrăznit să calce porunca împăratului, în al doilea rând, porunca nu putea fi schimbată. Natura imuabilă a „legii mezilor și perșilor” mai este menționată și în Estera 1:19 și 8:8. Diodorus Siculus, istoric grec din Antichitate, menționează o ocazie în care Darius al III-lea (a nu fi confundat cu Darius menționat în cartea Daniel) s-a răzgândit, dar nu a mai putut revoca o pedeapsă cu moartea rostită în dreptul unui om nevinovat.

Marti, 11 februarie – Rugăciunea lui Daniel

3. Ce sfat a dat Mântuitorul cu privire la rugăciunea personală? Matei 6:6

4. De ce nu s-a rugat Daniel în tăcere, fără să îl vadă nimeni? Daniel 6:10

Daniel era un om de stat cu experiență, dar, mai presus de toate, el era slujitorul lui Dumnezeu. Prin urmare, el era un membru din guvern care putea înțelege ce se afla în spatele decretului împăratului. Pentru Darius, decretul era o ocazie de a consolida unitatea în împărăție, dar pentru uneltitori era o strategie de a scăpa de Daniel.

Desigur, cauzele și motivele reale din spatele complotului și-au avut rădăcina în bătălia cosmică dintre Dumnezeu și forțele răului. În acel moment (539 î.Hr.), Daniel primise deja viziunile redată în Daniel 7 (553 î.Hr.) și 8 (551 î.Hr.). Astfel, el a putut înțelege că decretul împărătesc nu era o chestiune politică, ci o dovadă a acestui război cosmic. Viziunea despre Fiul omului care avea să-l elibereze pe poporul Celui Preaînalt și ajutorul îngerului care i-a tâlcuit visul (Daniel 7) probabil că i-au dat curaj pentru a înfrunta criza care îi stătea înaintea. Poate că s-a gândit și la experiența prietenilor lui, care fuseseră destul de curajoși să înfrunte porunca lui Nebucadnețar (Daniel 3).

Tocmai de aceea Daniel nu și-a schimbat obiceiurile de închinare, ci a continuat cu practicile lui obișnuite de a se ruga de trei ori pe zi cu fața spre Ierusalim. În ciuda interdicției de a aduce cereri oricărui om sau zeu în afară de împărat, Daniel nu a luat nicio măsură de protecție, nu s-a ascuns și nu și-a mascat viața de rugăciune în timpul celor treizeci de zile critice. El era o minoritate absolută, fiind singurul, dintre zeci de căpetenii și dregători, în contradicție directă cu decretul împărătesc. Prin viața lui deschisă de rugăciune,

el a dovedit credințioșia pe care l-o datora lui Dumnezeu înainte de credințioșia față de împărat și de porunca lui irevocabilă.

Citește Faptele 5:27-32. Deși avertizarea de aici este clară, de ce ar trebui să fim întotdeauna siguri că facem cu adevărat voia lui Dumnezeu, înainte de a nesocoti o lege omenească?

Miercuri, 12 februarie – În groapa leilor

5. Ce i-a spus lui Daniel împăratul, cuvinte care arată ce martor credincios pentru Dumnezeu era Daniel? Daniel 6:11-23

Nu a trecut mult și uneltorii l-au observat pe Daniel rugându-se - adică, făcând exact ceea ce interzicea porunca. Când au adus acuzațiile înaintea împăratului, ei s-au referit la Daniel în mod înjositor: „Daniel, unul din prinșii de război ai lui Iuda” (vers. 13). Pentru ei, una dintre căpeteniile imperiului, preferatul împăratului, era doar „un prins de război”. Mai mult, ei au vrut să îl înverșuneze pe împărat împotriva lui Daniel, spunându-i: „... Nu ține deloc seama de tine, împărate, nici de oprirea pe care ai scris-o.” Atunci, împăratul și-a dat seama că fusese păcălit să semneze decretul. Biblia spune că „până la asfințitul soarelui s-a trudit să-l scape” (vers. 14). Dar nu putea face nimic pentru a-l salva pe profet de la pedeapsa stabilită. Legea irevocabilă a mezilor și perșilor trebuia aplicată la literă. De aceea împăratul, oricât de reținut era, a poruncit ca Daniel să fie aruncat la lei. Totuși Darius a lăsat să se vadă și o licărire de speranță, care suna a rugăciune: „Dumnezeul tău, căruia necurmat îi slujești, să te scape!” (Daniel 6:16).

Relatarea biblică nu menționează ce a făcut Daniel printre lei, dar putem presupune că s-a rugat. Dumnezeu i-a onorat statornicia și credința, trimițându-l pe îngerul Său să îl păzească. Dimineața, Daniel rămăsese neatins și gata să își continue activitățile din guvern. Comentând acest episod, Ellen G. White spune: „Dumnezeu nu i-a împiedicat pe vrăjmașii lui Daniel să-l arunce în groapa cu lei; El le-a îngăduit îngerilor răi și oamenilor nelegiuți să-și aducă la îndeplinire planul, dar a îngăduit lucrul acesta tocmai ca să facă eliberarea slujitorului Său mai vizibilă, iar înfrângerea vrăjmașilor adevărului și dreptății mai deplină.” - *Profeți și regi*, pp. 543-544

Deși această istorie are un final fericit (cel puțin pentru Daniel), ce putem spune despre celelalte, chiar din Biblie (vezi, de exemplu, Marcu 6:14-29), care nu se încheie prin eliberare? Cum putem să le înțelegem?

Joi, 13 februarie – Dumnezeu este glorificat

6. Ce mărturie a dat împăratul despre Dumnezeu? Daniel 6:24-28

Un punct important al relatării este faptul că Darius l-a laudat pe Dumnezeu și l-a recunoscut suveranitatea. Acesta este un punct culminant, chiar apogeul laudelor sau expresiilor de recunoaștere aduse lui Dumnezeu în capitolele anterioare (Daniel 2:20-23; 3:28,29; 4:1-3,34-37). La fel ca Nebucadnețar, răspunsul lui Darius la eliberarea lui Daniel sunt laudele aduse lui Dumnezeu. Dar el face chiar mai mult: își schimbă decretul anterior și le poruncește tuturor să „se înfricoșeze de Dumnezeul lui Daniel” (Daniel 6:26).

Daniel este salvat în mod miraculos, credințioșia îi este răsplătită, răul este pedepsit, iar onoarea și puterea lui Dumnezeu sunt recunoscute de toți. Dar ce vedem aici este un mic exemplu a ce se va întâmpla la nivel mondial: poporul lui Dumnezeu va fi eliberat, răul va fi pedepsit și Domnul va fi înălțat înaintea întregului univers.

7. Ce element din decretul împăratului ne-ar putea neliniști și de ce? Daniel 6:24

Există totuși un punct care aduce neliniște: nevestele și copiii care, din câte știm, sunt nevinovați, au aceeași soartă ca cei vinovați. Cum putem explica această faptă care, astăzi, ar fi considerată un abuz al justiției?

În primul rând, trebuie să observăm că hotărârea și aplicarea ei au fost în conformitate cu legea persană, care includea și familia în pedepsirea celui vinovat. Conform unui principiu antic, întreaga familie poartă responsabilitatea pentru greșeala unui membru al familiei. Asta nu înseamnă că este corect, dar această relatare corespunde realităților acelei vremi.

În fața unor nedreptăți ca aceasta și altele, ce mângâiere putem găsi în versete ca 1 Corinteni 4:5?

Vineri, 14 februarie – Un gând de încheiere

Eliberarea lui Daniel a fost înregistrată și în Evrei 11. În acest capitol, care poate fi numit „Panoul de onoare al eroilor credinței” se spune că profeții, printre alte realizări, „au astupat gurile leilor” (vers. 33). Este un lucru minunat, dar să nu uităm că eroii credinței nu sunt doar cei care au scăpat de moarte, ca Daniel, ci și cei care au suferit și au murit curajoși, după cum ne spune și Evrei 11. Dumnezeu îi cheamă pe unii să dea mărturie prin viața lor, iar pe alții, prin moarte. De aceea, relatarea despre eliberarea lui Daniel nu sugerează că eliberarea le este garantată tuturor, lucru demonstrat de mulțimea de bărbați și femei care au murit ca martiri pentru credința lor în Isus. Totuși eliberarea miraculoasă a lui Daniel ne arată că Dumnezeu domnește și că El își va elibera copiii de sub puterea păcatului și a morții. Acest lucru va deveni și mai clar în următoarele capitole din Daniel.

STUDIUL LA RÂND – BIBLIA ȘI CARTEA *EVANGHELIZARE*

Biblia: Iov 41-Psalmi 5

1. Cine și despre ce a vorbit fără să înțeleagă?
2. Cum sunt sfătuiți împărații să se poarte?
3. Ce considera psalmistul că făceau fiii oamenilor în privința deșertăciunii și a minciunilor?
4. Cu ce compară psalmistul bunăvoința cu care Domnul îl înconjoară pe cel neprihănit?

Evanghelizare, subcapitolul „Metode de publicitate impresionante, pline de succes”

5. Ce scrie Ellen G. White despre folosirea presei și a agențiilor publicitare pentru a atrage atenția asupra lucrării noastre?